

har taget Hensyn til de Interesser, som det paagældende Ministerium har at varetage. Man vil formentlig i et saadant Tilfælde ogsaa ofte kunne undgaa en tidsspildende Høring af vedkommende Ministerium og samtidig opnaa at faa Sagen bedre belyst gennem den mundtlige Drøftelse af Sagen end ved en blot skriftlig Erklæring.

Forslaget indeholder derhos Hjemmel til ogsaa i andre Tilfælde, hvor det skønnes paakrævet, at tilkalde særlig sagkyndig Bistand for Nævnet.

Som det fremgaar af § 1, foreslaas der tillagt Nævnet besluttende Myndighed. Man har i Udvalget været inde paa den Tanke, at Nævnet alene skulde være et raadgivende Organ for Ministeriet, men har ikke ment at burde blive staaende herved, idet man har lagt afgørende Vægt paa, at der til Behandling af Fremmedsagerne oprettes et selvstændigt og besluttende Organ, som ved sin Sammensætning i højere Grad end den gældende Ordning sikrer, at de forskellige Hensyn, som kan gøre sig gældende ved Behandlingen af en Fremmedsag, bliver taget i Betragtning, uden at enkelte Interesser ensidigt tager Overvægten. Udvalget er ganske vist af den Opfattelse, at de Funktioner vedrørende Fremmedvæsenet, der hidtil har været henlagt til Politiet, er blevet varetaget paa en saadan Maade, at den bestaaende Ordning i det store og hele ikke har givet Anledning til berettiget Kritik, men finder dog, at en Henlæggelse af en Del af de hidtidige politimæssige Funktioner til Nævnet i Forbindelse med Etableringen af et Overtilsyn fra dettes Side med Politiets Administration af disse Sager vil være en hensigtsmæssig Foranstaltning.

Det ovenfor anførte om de med Nævninstitutionen forbundne Garantier kunde føre til, at man lod Nævnets Afgørelser staa som den endelige Afgørelse af Sagen. Udvalget har dog ikke ment, at det var naturligt at indføre en saadan Ordning, der udelukker, at et Anliggende, som henhører under Fremmedlovgivningen, kan finde sin endelige Afgørelse hos en politisk ansvarlig Minister, og har derfor i Stk. 4 indsat en Bestemmelse, som giver den, hvem Sagen vedrører, Adgang til at paaklage Nævnets Afgørelse til Justitsministeren. Derudover hjemler Stk. 3 en særlig Adgang for Nævnet til at henskyde en Sags Afgørelse til Ministeren, naar dette under Hensyn til Sagens særlige Karakter skønnes rimeligt, ligesom hvert enkelt af Nævnets Medlemmer, der har en fra Flertallet afvigende Opfattelse med Hensyn til en Sags Afgørelse, kan forlange, at Sagen indbringes til Ministerens Afgørelse.

Der aabnes saaledes i Stk. 4 Adgang til at omgøre Nævnets Beslutninger, men det er Udvalgets Opfattelse, at der bør foreligge ganske særlige Omstændigheder for at begrunde, at Ministeren ændrer Nævnets Afgørelser, og at disse saaledes som alt overvejende Hovedregel reelt bør blive den endelige Afgørelse af Sagen. Dette vil være en Forudsætning for, at Nævnet kan faa den tiltænkte Betydning som det centrale Led i Administrationen af Fremmedvæsenet.

Adgangen til Rekurs kan i øvrigt tænkes gennemført paa forskellige Maader. Man kan vælge den Fremgangsmaade, at Rekurs sker til den Minister, under hvis Forretningsomraade Varetagelse af den til Afgørelse foreliggende Sag i særlig Grad hører, saaledes at vedkommende Minister træffer den endelige Afgørelse i Sagen. Saaledes skulde Spørgsmaalet om en ren Opholdstilladelse kunne indbringes for Justitsministeren, Spørgsmaalet om at tage Arbejde af sædvanlig, ikke overordnet Karakter for Arbejds- og Socialministeren, Spørgsmaalet om Tilladelse til at tage Arbejde i mere ledende Stillingen inden for Handels- og Industrivirksomheder eller til at drive selvstændig Virksomhed for Handelsministeren o. s. v. Til Støtte for denne Løsning af Spørgsmaalet kan navnlig anføres, at det skønnes naturligt, at Afgørelsen træffes af den Minister, der i særlig Grad har Overblikket over de specielle økonomiske og beskæftigelsesmæssige Interesser, der gør sig gældende, og at det er mindre rimeligt, at f. Eks. Justitsministeren skal tage Ansvar for at afslaa en Arbejdstilladelse, som ikke har kunnet anbefales af Arbejds- og Socialministeren eller Handelsministeren. Da man endvidere mener at kunne regne med, at Nævnets Afgørelser vil blive staaende i langt det overvejende Antal Tilfælde, skulde en saadan Ordning heller ikke kunne byde paa væsentlige praktiske Vanskeligheder. Heroverfor kan det imidlertid anføres, at det vil være den mest praktiske Løsning af Spørgsmaalet, at alle de under Nævnets Kompetence hørende Sager, der ønskes indbragt for højere Myndighed, afgøres af en bestemt Minister, og at dette da naturligt maatte blive Justitsministeren, under hvem disse Sager da ogsaa traditionelt sorterer, og som dog under alle Omstændigheder skulde have den endelige Afgørelse i Sager om Indrejsetilladelse og Opholdstilladelse. Under Hensyn til den nære Forbindelse mellem Opholdstilladelser og Arbejdstilladelser vilde det ofte kunne virke noget kunstigt at henlægge Afgørelserne af disse to